

inat istedet for at grandste over de Ord, jeg har føiet til hans Bemærkninger igaar, vilde han have været mindre afficeret idag og taget denne lille Sag meget rolig, uden at indblande Mere deri, og saaledes friet mig for at svare, hvad jeg maa gjøre strax, da jeg ikke kan lade de Ord staa, som det ærede Medlem har sagt. Jeg skal gaa begge de Punkter igjennem, som med det Samme bleve nævnte, og tager saa det første Spørgsmaal med, nemlig hans Forslag vedrørende Goldschmidt. Af hans mange Bemærkninger om Forslaget skal jeg tage Hensyn til, at han sagde, at han havde først følt sig saaret over, at jeg havde angrebet ham personlig; men det har jeg slet ikke gjort. Jeg har ikke indblandet det ærede Medlems Person, Anstuelser eller i det Hele taget Noget, der vedrører det ærede Medlems Person i nogen somhelst Henseende; kun hans Udtalelser om de Damer, han omtalte, og de literære Principer, som laa til Grund for hans Opfattelse af, hvad der bør sættes ind paa Finantsloven, har jeg tilladt mig at berøre, og det var jeg nødt til. Det ærede Medlems personlige Standpunkt er mig ligegyldigt som altid. Med Hensyn til Goldschmidt skal jeg tilstaa og gjentage, at det som det ærede Medlem sagde igaar, indeholdt en Sammenligning mellem de to Forsattere. Hvis det ærede Medlem ikke har havt til Hensigt at sammenligne dem, har han været uheldig i sin Maade at omtale dem paa, thi det ærede Medlem begyndte med at ante over, at Understøttelsen til saadanne Forsattere ikke blev givet ens, og anførte da som det eneste Exempel, hvor uheldig en saadan Forsjæl i Summerne for Drachmann og Goldschmidt virkede. Han nævnte, at han havde glædet sig over, at Drachmann havde faaet 2,000 Kr., men han kunde ikke forstaa, hvorfor Goldschmidt ikke skulde have mere end 1,500 Kr., thi det var krænkende for ham, naar Drachmann fik 2,000 Kr. Jeg spørger nu Enhver, om der ikke paatrænger sig med Nødvendighed en Sammenligning mellem de to Forsattere efter de Udtalelser, det ærede Medlem har brugt. Jeg accepterer ogsaa med stor Glæde denne Sammenligning, thi deri ligger virkelig klart Berettigelsen til Afstillelsen. Jeg kan ligeoverfor det ærede Medlems Bemærkninger føie til, at Drachmann for Literaturen i Dieblisset har en langt større Betydning, og at Opinionen tillægger ham, og efter min Mening med Rette, en langt større Betydning end Goldschmidt. Jeg vil ikke komme nærmere ind paa en Diskussion herom af den simple Grund, at Rigsdagen ikke kan indlade sig paa en æsthetisk Debat; den maa

acceptere i de store Træt Opinionen i denne Retning, og der er vistnok ikke Noget i Rigsdagen, som tvivler om, at Opinionen er fuldstændig paa det Rene med, at i den Periode, vi nu leve i, spiller Drachmann som Skribent og virksom Forsatter — utvivlsomt den største Forsatterbegavelse, vi nu have —, en ganske anden Rolle, end Goldschmidt for Tiden spiller, og jeg vil for Resten føie til, end Goldschmidt nogenstunde har spillet og vil komme til at spille. Men ikke desto mindre ligger der netop som Følge af denne Forsjæl i Produktivitet og Alder ikke Noget somhelst, som kan være en Tilfidsættelse af eller indeholder en ugunstig Dom om Goldschmidt, i den Beslutning, som tages fra Thingets Side, selv om man gaar ud fra den Grundfæstning, jeg har tilladt mig at udtale ligger til Grund for Bevillingens Størrelse, at der ikke blot tages Hensyn til den økonomiske Trang, men ogsaa til den Tid, Vedkommende har modtaget Statsunderstøttelse, og den Betydning, han for Dieblisset har. Det er det, der bliver det Afgjørende for Bevillingens Størrelse, thi, som sagt, det, der er det Overveiende i Tanken om Gaven til Goldschmidt, er, at det er en Hædersgave, og det Overveiende i Tanken med Gaven til Drachmann er, at det er en Gave til, at han bliver sat istand til at blive ved uhindret af økonomiske Sorger at producere. Det er en ganske forskjellig Motivering. Derfor er det rimeligt, at Summerne ere satte forskjelligt. Men, siger det ærede Medlem, saa bør Goldschmidt sættes op paa de faste Livsvarige Hædersgaver. Men hvorfor? Hvorfor kan der ikke tænkes, at der kan gives en Mand en Gave, hvis væsentlige Betydning er at være en Hædersgave, uden at opføre ham paa den Konto, der er overstrevet: Livsvarige Hædersgaver? Er det, fordi der staar det ene Sted: Understøttelser og paa det andet: Livsvarige Understøttelser? Er det Etiketten, hvorpaa det kommer an? Det kan jeg umulig tro. Det vilde være en aldeles forunderlig Inevershnet Opfattelse at have, at fordi der staar skrevet paa det ene Sted: Livsvarige Understøttelser, saa skulle Alle, hvem noget Saadant blev givet, henføres under denne Konto. Den faste Understøttelse kan altsaa ligesaa godt have Betydning som Hædersgave, som den kan betyde en Gave som Opfordring til Produktivitet, (Brands: Hvori bestaar Forsjellen da?) Forsjellen mellem de to Konti er ganske simpelt den, at Hædersgaven udelukkende har den Betydning at vise gamle udtjente, høit fortjente Mand en ganske særegen Hæder. Der kunde jo være en Mand, som man kunde ønske at give Understøttelse, men hvem man imidlertid ikke ansaa for værdig til at komme op paa